

Ook een kijkje buiten nemen

GALERIE
PAUL GEELEN

Wat Een Flux, Perpetual Precedents III
Waar Pakt, Zeeburgerpad 53 Te zien 1/m
25/5

Pakt wordt gevuld met het gehuld van kabbelend water. Paul Geelen (Weert, 1983) heeft de tentoonstellingsruimte volgebouwd met een stelsel van huizen en bakken. Bij de ingang zijn drie bassins die het formaat hebben van een breed ligbad; van buiten strak en minimalistisch, van binnen bekleed met plastic. Er drijft olie op het water, waardoor het oppervlak uit kleine en grotere vlekjes en bubbeltjes bestaat. Elk bassin heeft zo zijn eigen karakter. De baden zijn met elkaar verbonden door pvc-huizen. Daardoor blijft het water in elke bak op een ander niveau. Het en der worden de huizen ondersteund door schragen.

Het huizenstelsel leidt ook naar een aquarium, waar het water met een grote boog in plooft. In het aquarium is niet bijster veel te zien. Het water is nogal troebel en er zwemmen geen vissen in. De medewerkster van Pakt vertelt dat de bodem bedekt is met hompen klei uit een Amsterdamse bouwput.

De installatie in Pakt heeft een dubbele bodem, een soort geheim. Het zou flauw zijn om dat te verklappen, maar een tip is wel op zijn plaats: neem een kijkje aan de buitenkant van het gebouw, dat grenst aan een braakliggend terrein. Dat is verhelderend voor de manier waarop je de installatie bekijkt en ervaart.

Geelen, die binnenkort een tweejarige werkperiode bij De Ateliers afsluit, heeft vaker installaties gemaakt waarin de toeschouwer zich bewust wordt van zijn omgeving. Dat doet hij paradoxaal genoeg juist door verwarren te zaaien. In Tilburg bouwde hij eens een liftdeur in een ruimte waar dat volstrekt onlogisch was. Bezoekers

reagerden nauwelijks op zijn interventie: de liftdeuren werden door bijna niemand waargenomen en men bleef erlangs alsof ze niet bestonden. Voor wie de deuren wel zag, werd de suggestie gewekt van imaginaire vertiepingen, van ruimtes buiten de tentoonstellingsruimte.

Het omgekeerde komt ook voor. In Breda maakte Geelen twee jaar geleden een ondergrondse bus, een soort schuifdeurte waarin mensen zich konden afsluiten van de wereld om hen heen. Van buiten zag je slechts twee uiteinden van huizen uit de grond steken, zonder dat de suggestie van een ingang gewekt werd.

Die speciale aandacht voor de relatie tussen binnen en buiten is een eigenaardigheid die ook in de minimalistische art zichtbaar was. Carl Andre maakte bijvoorbeeld eind jaren zestig een serie werken met de titel *Inside-Outside Piece*, waarvan het Kröller-Müller Museum een exemplaar bezit. Twee vierkante platen koper liggen tegen elkaar op de grond, van elkaar gescheiden door het glas van het museum. Een plaat ligt binnen, de andere buiten. Door de invloed van de elementen verweert het koper buiten veel sterker, waardoor de kleur en de structuur van beide platen steeds meer van elkaar gaan verschillen.

Bij Geelen zien we eenzelfde belangstelling voor de relatie tussen binnen en buiten, tussen natuur en cultuur. Deze verschillende werelden brengt hij als een alchemistische loodgieter bij elkaar.

Kees Keijzer

© 2002 De Ateliers, Tilburg